

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Τῇ προσεχεῖ Τετάρτῃ θὰ ἔχωμεν ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ ἑλληνικὴν παράστασιν ὑπὸ τῆς νεοσυστάτου ἐταιρείας τοῦ κ. **Λεκατοῦ**. Παράσταθῆσεται καὶ πάλιν ὁ *Ροσελιέ*, τὸ εὐφραντασίωτον δράμα τοῦ Μποῦλβερ, τοῦ κ. Λεκατοῦ διδάσκοντος ἀγγλιστί. Μετὰ τοῦ *Ροσελιέ* θὰ δοθῇ καὶ ἡ Β' πράξις τοῦ *Χάμλετ*, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Βικέλλα. Εἰς τὸν *Χάμλετ* θ' ἀπαγγεῖλῃ καὶ ὁ κ. Λεκατοῦς ἑλληνιστί, τυχὼν θερμῆς ἀρωγῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ κ. Βικέλλα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἑλληνικῆς συνοικεῖωσιν. Οὕτω καὶ πάλιν δευτέραν αὐτὴν φορὰν μετὰ τὸ περυσινὸν θέρος θ' ἀπολαύσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς δραματικῆς τέχνης, τοῦ ἀριστοτέχνου μας ἡθοποιῦ κ. **Λεκατοῦ**.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Τὰ ρόπαλα παίζουν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ὁ κύριος Τ. πίνει τὸν καφέ του καὶ θεᾶται.

Τὸ παιδί μὲ τὸν δίσκον παρουσιάζεται.

— Πήγαινε τώρα, ὅτι κάθησα!

Μετὰ δέκα λεπτά τὸ παιδί μὲ τὸν δίσκον ἐπανέρχεται.

— Ἐ, μὰ τώρα δὲν ἤσουν ἃ δῶ;

Σκέψεις Βοημοῦ ἐν στιγμαῖς βεμβασμῶν:

"Ἦθελα ὅλα τὰ κορίτσα νάχαν ἓνα στόμα, νὰ τὰ φιλοῦσα ὅλα σὲ μιὰ ὥρα.

"Ἦθελα ὅλα τὰ σταφύλια νὰ χυνότανε σ' ἓνα ποτήρι, νὰ τὰ τελείωνα μὲ μιὰ ρουφηξιά.

"Ἦθελα ὅλοι οἱ δανεισταὶ μου νάχαν ἓνα ζεύγος υποδημάτων καὶ αὐτὰ ξεσχισμένα—τότε θάκανα τὸν περιπατό μου ἥσυχα.

Παρεπονεῖτο ὁ Τ. εἰς φίλον του ὅτι τὸν εἶπεν εἰς συναναστροφὴν βλάκα!

— Ἀπ' ἐναντίας, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος ἀπολογούμενος, ἤμουν ὁ μόνος τοῦ δὲν σὲ εἶπα.

Εἰς τὸ πταισματοδικεῖον.

Εἰς λωποδοτήσας ἐν ὠρολόγιον.

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς κύρ δικαστὴ γιὰτὶ πλανέθηκα καὶ ἔκλεψα τὸ ῥολοῦ αὐτό.

— Καὶ ποιὸς σὲ ἀπεπλάνησε;

— Ἡ ἀλυσίδα, κύρ δικαστὴ, ποῦ τὴν πήρα γι' ἀληθινή.

Ὁ Ἀγαθόπουλος θέλει νὰ πάρῃ γιὰλὶα τοῦ θεάτρου ἀπὸ τοῦ Λαζάρβερα.

— Ἐχω ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη, τοῦ λέγει. Διαλέξτε τί ποιότητα θέλετε.

— Ἦθελα πολὺ νὰ μοῦ δώσητε γιὰλὶα γιὰ τὰ γαλλικὰ βωδεβίλ, ὅχι γιὰ τῆς ὀπεραις.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

Ματίλδη Σεράου.

BARI, 29/10 Φεβρουαρίου.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἰταλικῇ φιλολογίᾳ, ἀνήκει τῇ χορείᾳ τῶν ὀλίγων, ἅπερ εἰς τὸ τέλος ἄρθρου τινὸς Ἐπιθεωρήσεως, ἡ ἐφημερίδος, ἡ ἄλλου περιοδικοῦ ὑποφαινόμενα, ἡ ἐπὶ τὴν μετόπην βιβλίου καθορώμενα, προσφιλὲς καθιστῶσι τοῖς φιλαναγνώσταις τὸ φύλλον αὐτὸ ἢ τὸ βιβλίον.

Ἐν τῇ ἐλαφρᾷ Ἰταλικῇ φιλολογίᾳ ἡ ἐμφάνισις ἄρθρου ἢ διηγήματος τῆς Διδάκτορος Σεράου εἶναι μικρὰ ἐορτή—ἡ ἐμφάνισις βιβλίου, γεγονὸς διανοῖγον τὰς πύλας τῆς κριτικῆς κονίστρας, ἐν ἣ οἱ μικροὶ καὶ παταγῶδεις περὶ τὸ ἐκυτῆς ὄνομα ἀγῶνες—ἀδιάφορον οἷα ἡ ἐκδοαὶς των, ἀρκεῖ ὁ πάταγος—ἀνήγαγον ἤδη αὐτὴν ἐν τοῖς πρώτοις τῶν καλλιτεχνῶν τῆς γραφίδος.

«Καρδία ἀσθενής». «Cuore Infermo» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ τελευταίου δημοσιευθέντος μυθιστορήματος τῆς Δος Σεράου. Ἐπὶ τοῦτο ἀκριβῶς, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐκ ναυτοχάρτου κριτικοῦ Ὀλύμπου τῶν Ἰταλῶν βραγχνότερον ἔτριξαν οἱ κερανοὶ καὶ αἱ παρακελεύσεις καὶ λαμπρότερον ἢ βεγγαλικὴ αἴγλη τῶν ἐπαίνων ἐπέτειλεν.

ὑπὸ τὸν κυκεῶνα ὅμως τῶν φιλολογικῶν τούτων φαινομένων, ἐνυπάρχει τι ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις τῆς νεαρᾶς μυθιστοριογράφου, ὅπερ ἐκ τῶν Ὀλυμπίων κριτικῶν οἱ μὲν τὰς *ράκέττας* βάλλοντες ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἀθικτον, οἱ δὲ τῶν βεγγαλικῶν ἐχόμενοι ἐπιφανέστερον ἐπιδεικνύσι καὶ τοῦτο εἶναι ἡ πρωτοτυπία.

«Ἀφετε τοὺς Γάλλους τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς μελετήσατε τοὺς Ἀγγλοὺς τῆς αἰσθηματικῆς· ἀκολουθήσατε μάλλον τὴν ἐλευθέραν ῥοπὴν τῆς ὑμετέρας πρωτοτυπίας...» Παρακελεύουσιν οἱ μὲν.